

Vietnam

Marpo

Tak trochu country, tak trochu city,
neony svítěj a my pod nimi,
votevřený vejfuky, kožený bundy,
zjizvený ksichty, fakt podivný lidi.
Zoufalá doba, zoufalý činy,
ze slov je válka, nášlapný miny,
poučit z proher, voslavit výhry,
vobrečet pohřby, zapíjet křtiny.
Tak trochu Rambo, tak trochu Rocky,
vyběhnout ty schody mi trvalo roky,
projeli vesnice, města a bloky,
nádherný kluby, špinavý stoky.
Sloky sou líhni zkurvený doby,
muzika, život to pro jiný hobby,
scéna sou hadi, politika lobby,
tak sbírej ty body.

Nabíhám v kukle do dveří a nabíjím tu shotgun,
nikdo nevěří, slugy pálim jako homerun,
venku bílej den, lidi který neznám,
s glockama v podpaží, teď z toho bude Vietnam.
Teď z toho bude Vietnam,
teď z toho bude Vietnam,
teď z toho bude Vietnam,
nabíhám do dveří a nabíjím tu shotgun.

Tak trochu vomyl, tak trochu sorry,
vodpověď stejná ikdyž jiná story,
rozkoplý dveře a střepy na zemi,
hysterický ženský pod vlivem drogy.
Do pekla vedou krvavý schody,
slavíme s ďáblem, denně sou hody,
první je rodina, nezveme hosty,
zrada je věčná, pálíme mosty.
Dress code je černá stejně jak noc,
pýcha je smrtelná, kope nám hrob,
zkurveneť vlk, tak hodte mu kost,
když nabíhá na stage a urve ten strop.
Stojíme hrdě a hájíme barvy,
jebeme na zlato a designy hadry,
musíme vodříznout medúzám hlavy
a navždy jich zbavit.

Nabíhám v kukle do dveří a nabíjím tu shotgun,
nikdo nevěří, slugy pálim jako homerun,
venku bílej den, lidi který neznám,
s glockama v podpaží, teď z toho bude Vietnam.
Teď z toho bude Vietnam,
teď z toho bude Vietnam,
teď z toho bude Vietnam,
nabíhám do dveří a nabíjím tu shotgun.

Jedno město, jeden dům, jeden redneck,
už ani krok, vstup zakázán, ber step back,
jedno světlo, jeden bar, žádnéj respekt
a jedna cesta, jedna vlajka, jedem paycheck.

Jedno město, jeden dům, jeden redneck,
už ani krok, vstup zakázán, ber step back
a jedno světlo, jeden bar, žádnéj respekt
a jedna cesta, jedna vlajka, jedem paycheck.

Všichni to ví, sme dávno dospělí,
nikdo z nás už se za úspěchem nehoní
v tomhle věku člověk vlastně už nic neřeší,
ví, že po neděli přijde zase pondělí.

Všichni to ví, sme dávno dospělí,
nikdo z nás už se za úspěchem nehoní
v tomhle věku člověk vlastně už nic neřeší,
ví, že po neděli přijde zase pondělí.

S glockama v podpaží, teď z toho bude Vietnam.